

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: MUDr. J. M.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Kostelní nám. č. p. 1, PSČ 412 01, **proti žalovanému: Finančnímu úřadu v Litoměřicích**, se sídlem v Litoměřicích, ul. Masarykova č. p. 2000/17, PSČ 412 01, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. **U r č u j e se**, že žalovaným provedený zásah v podobě uskutečněné daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 2002 zahájené dne 7. 2. 2006 u žalobkyně **byl nezákonný**.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2006, č. j. 15 Ca 191/2006 – 31, je žalovaný **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce **15.500,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasně podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve znění jejího doplnění ze dne 28. 6. 2012 domáhala, aby soud vydal rozsudek, v němž by určil, že zásah žalovaného Finančního úřadu v Litoměřicích spočívající v kontrole daně z příjmů fyzických osob za rok 2002, která byla u žalobkyně zahájena dne 7. 2. 2006 a ukončena dne 9. 5. 2007, byl nezákonný.

V žalobě namítla nezákonnost uvedené daňové kontroly, která spočívá v jejím zahájení přes uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření a doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002, k čemuž došlo dnem 31. 12. 2005. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nelze totiž daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po

uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Daňové přiznání nebo hlášení se pak podle ust. § 40 odst. 3 daňového řádu podává nejpozději do tří měsíců po uplynutí zdaňovacího období. Je-li zdaňovací období kratší než jeden rok, podává se podle odstavce čtvrtého téhož zákonného ustanovení do pětadvaceti dnů po jeho uplynutí. Nenastala-li ve zdaňovacím období daňová povinnost, sdělí tuto skutečnost daňový subjekt správci daně písemně ve stejné lhůtě. Platebním výměrem se ve smyslu ust. § 46 odst. 6 daňového řádu sděluje výše stanovené daně i v případech, kdy daňová povinnost má být podle zvláštních předpisů zaplacená bez podání daňového přiznání nebo hlášení, ale daňový subjekt tuto daňovou povinnost nesplnil. Přiznání k dani z příjmů je dále podle ust. § 38g zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový zákon“), povinen podat každý, jehož roční příjmy, které jsou předmětem daně, přesáhly 15.000,- Kč, pokud se nejedná o příjmy od daně osvobozené nebo o příjmy, z nich je daň vybírána srážkou podle zvláštní sazby.

Z těchto zákonných ustanovení tedy podle názoru žalobkyně vyplývá, že prekluzivní lhůta je lhůtou hmotněprávní, stejně tak, jako jsou hmotněprávní zdaňovací období a daňová povinnost. Ve spojení s jednotlivými ustanoveními daňového řádu je pak daňovou povinností podat daňové přiznání a zaplatit daň. Povinnost podat daňové přiznání pak vzniká okamžikem dosažení zákonem stanoveného příjmu, tedy u daně z příjmů fyzických osob nejdříve prvním, nejpozději posledním dnem kalendářního roku. To vyplývá i z ust. § 40 odst. 4 daňového řádu, neboť povinnost podat daňové přiznání vzniká ve zdaňovacím období, nikoliv po jeho uplynutí. Je přitom nerozhodné, zda je zdaňovací období kratší než jeden rok, neboť jeho délka nemůže mít vliv na vznik povinnosti podat daňové přiznání.

Žalobkyni tedy v nyní projednávané věci vznikla povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období roku 2002 právě v tomto roce. Prekluzivní tříletá lhůta uvedená v ust. § 47 odst. 1 daňového řádu tak začala běžet od 31. 12. 2002 a uběhla dne 31. 12. 2005. Vzhledem k tomu, že žalovaný zahájil daňovou kontrolu až dne 7. 2. 2006, tedy po jejím uplynutí, právo daň z příjmů fyzických osob za rok 2002 vyměřit nebo doměřit zaniklo. Kontrola prováděná žalovaným u ní je tak v rozporu s ust. § 16 odst. 1 a ust. § 47 odst. 1 daňového řádu.

Žalovaným uvedené ust. § 47 daňového řádu je ustanovením hmotněprávním, neboť hmotněprávní je povinnost daňová. Nelze tak souhlasit s jeho názorem, že daňová povinnost není totožná s povinností podat daňové přiznání. Dále se žalovaný mylí, pokud tvrdí, že daňová povinnost vzniká později než povinnost podat daňové přiznání. Opak je pravdou, jelikož povinnost podat daňové přiznání vzniká již ve zdaňovacím období a splnění této povinnosti po jeho uplynutí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobkyni vznikla povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období roku 2002 nejpozději do 31. 3. 2003, takže prekluzivní lhůta pro vyměření a doměření daně počala běžet od 31. 12. 2003 a uplynula by dnem 31. 12. 2006. Zdaňovacím obdobím u daně z příjmů je totiž kalendářní rok a v jeho průběhu dochází ke vzniku skutečností, z nichž se pak vypočítá po jeho uplynutí i vznik daňové povinnosti. Povinnost podat daňové přiznání za toto zdaňovací období ovšem vzniká až ve zdaňovacím období následujícím, což je logicky po uplynutí zdaňovacího období, za které má být daň z příjmů vyměřena správcem daně. Ust.

§ 47 odst. 1 daňového řádu upravuje tříletou prekluzivní lhůtu pro vyměření daně a její počátek se vztahuje ke konci zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Daňová povinnost tedy není totožná s povinností podat daňové přiznání a povinnost podat daňové přiznání nespadá v jedno s okamžikem vzniku daňové povinnosti, ale později, tedy po uzavření účetního období.

K vyjádření žalovaného zaslala žalobkyně repliku, ve které uvedla, že žalovaný se zabývá stránkou technickou, tedy jakým způsobem a v jakých lhůtách je povinnost podat daňové přiznání, nikoliv kdy tato povinnost právně vzniká. Daňové právo je přitom založeno na hmotně právní povinnosti, to je povinnosti podat daňové přiznání a daň zaplatit. S povinností první není vždy spojena povinnost druhá a naopak. Na to pamatuje ust. § 47 daňového řádu, když počátek běhu prekluzivní lhůty odvozuje od vzniku povinnosti podat daňové přiznání za zdaňovací období nebo od povinnosti platit daň. Hmotněprávní ust. § 38g daňového zákona je v dané věci stěžejním ustanovením pro počátek běhu prekluzivní lhůty. Odpovídá totiž na otázku, kdy vzniká povinnost podat daňové přiznání, přičemž takový vznik je spojován s dosažením zákonem stanoveného předmětu daně. Toto ustanovení by bylo nadbytečné, pokud by neobsahovalo „osvobozující limit“. Žalobní tvrzení jsou o povinnosti podat daňové přiznání jako povinnosti hmotněprávní, která nemůže vzniknout v jiném než zdaňovacím období, neboť pouze s ním je spojován předmět daně. Povinnost podat daňové přiznání tak v nyní projednávané věci vznikla dosažením zákonem stanoveného příjmu.

Při jednání soudu konaném dne 1. 11. 2006 v rámci původního řízení vedeného pod sp. zn. 15 Ca 191/2006 právní zástupce žalobkyně uvedl, že prekluzivní lhůta není lhůtou, v níž může správce daně konat, nýbrž lhůtou, do kdy může konat. Ust. § 47 daňového řádu je hmotněprávní a prekluzivní lhůta v něm uvedená se váže na hmotněprávní skutečnosti, to je na zdaňovací období a vznik daňové povinnosti. Zdaňovací období není zákonem definováno, ale jedná se o dobu, ve které nastaly skutečnosti rozhodné pro vyměření daně, tedy období, za které se daň vyměřuje, nikoliv ve kterém se daň vyměřuje. Daňová povinnost je hmotněprávní a podle daňového řádu je to povinnost podat daňové přiznání, tedy přiznat příjmy a zaplatit daň. Tato povinnost vzniká co do podání daňového přiznání v okamžiku dosažení zákonem stanoveného příjmu, neboť ten je onou hmotněprávní objektivní skutečností, se kterou je daňová povinnost spojena. Je proto nerozhodné, jakou technikou a s jakým výsledkem se daňové přiznání podává, takže lhůta pro splnění takto vzniklé daňové povinnosti není rozhodná.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání soudu uvedla, že zmíněný názor je v rozporu s logikou a právním myšlením, protože prekluzivní lhůta by začala běžet dřív, než by správce daně mohl učinit úkon. Proto je správný výklad, podle něhož lhůta běží až po podání daňového přiznání, to je v době, kdy správce daně již může učinit úkon, bez něhož by jinak prekluzivní lhůta uplynula.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo dosaženo, domáhat ochrany proti takovém zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni

svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Na tomto místě soud podotýká, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 1. 11. 2006, č. j. 15 Ca 191/2006 – 31, jímž mj. žalobu pro nedůvodnost zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně sice tento zamítavý rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností, ovšem Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 Ans 1/2007 – 70, kasační stížnost žalobkyně zamítl, když se ztotožnil se závěrem krajského soudu o tom, že lhůta pro vyměření či doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2002 v případě žalobkyně počala běžet dnem 1. 1. 2004 a skončila uplynutím dne 31. 12. 2006, a proto daňová kontrola zahájená dne 7. 2. 2006 neproběhla nezákonně, jelikož v době jejího zahájení neprekluďovalo právo na vyměření či doměření daně za zdaňovací období, jehož se kontrola týkala.

Na základě ústavní stížnosti žalobkyně však Ústavní soud svým nálezem ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1792/07, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 Ans 1/2007 – 70, zrušil, neboť dle názoru Ústavního soudu tímto rozsudkem bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že se při posuzování věci přiklonil k závěrům vyjádřeným ve svých nálezech ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, a ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09. Ústavní soud také poukázal na skutečnost, že krátce po vydání nálezu pod sp. zn. I. ÚS 1611/07 zákonodárce novelizoval znění ust. § 47 odst. 1 daňového řádu právě ve světle tohoto nálezu, poukázal dále na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 – 122, stanoviska Ministerstva financí č. j. 43/1 4314/2009 – 431 a č. j. 43/57429/2009 – 431 k výkladu ust. § 47 daňového řádu. Z uvedeného čtvrtý senát Ústavního soudu konstatoval, že na základě nálezu sp. zn. I. ÚS 1611/07 se začala formovat nová správní a judikатурní praxe, od které se v zájmu zachování stability a právní jistoty právních vztahů nebude odchylovat, a proto přikročil ke zrušení dotyčného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007.

V dalším řízení pak Nejvyšší správní soud, jenž byl vázán závěry obsaženými ve shora citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2011, bez dalšího vydal nové rozhodnutí ve věci, a to rozsudek ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 Ans 1/2007 – 99, jímž zrušil prvotní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2006, č. j. 15 Ca 191/2006 – 31. Nejvyšší správní soud v dalším řízení vyšel vedle závěrů obsažených ve zrušujícím nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1792/07, i ze závěrů obsažených v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, I. ÚS 1611/07 a dále pak z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 – 122, dle kterého „výklad § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2009, učiněný v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, se uplatní ve všech případech daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení a kde je toto ustanovení používáno“. Na základě toho pak Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce žalobkyně, že daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 zahájená u ní dne 7. 2. 2006 představovala nezákonný zásah, protože vyměřit či doměřit daň nebylo možné po dni 31. 12. 2005. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že při posuzování prekluze práva daň vyměřit či doměřit vyšel z výkladu ust. § 47 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2009, učiněného v nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, z něhož plyne, že k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň dochází po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nikoliv od konce roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Daňová povinnost u daně z příjmů fyzických osob za rok 2002 u žalobkyně vznikla právě v roce 2002. Pro počátek běhu prekluzivní lhůty, v níž lze daň vyměřit či doměřit, je tak rozhodné datum 31. 12. 2002, po uplynutí tří let od tohoto data, tj. po 31. 12. 2005, nebylo možno daň vyměřit či doměřit. Daňová kontrola představuje úkon, který směřuje k vyměření či doměření daně, a proto musí být zahájena v rámci prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně za kontrolované zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že v právě posuzované věci byla daňová kontrola zahájena dnem 7. 2. 2006, byla zahájena v době, kdy již nebylo možno daň vyměřit či doměřit. Taková daňová kontrola proto představovala nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., a proto Nejvyšší správní soud byl nucen zrušit prvotní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2006, č. j. 15 Ca 191/2006 – 31.

V novém soudním řízení správním soud o žalobě rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni. Dále soud uvádí, že v předmětné věci žalobkyní rozporovaná kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2002, jež byla zahájena dne 7. 2. 2006 protokolem č. j. 18151/06/196930/7036, v době vydání tohoto rozsudku již byla ukončena, a to dne 9. 5. 2007, a vlastní zásah tedy již netrvá, což shodně uvedla žalobkyně i žalovaný posléze v průběhu předmětného soudního řízení. V návaznosti na právě uvedené je ovšem současně nutné zmínit, že žalobkyně s ohledem na tuto podstatnou změnu skutkového stavu a změnu relevantní právní úpravy obsažené v ust. § 87 a násl. s. ř. s. ke dni 1. 1. 2012 v předmětném soudním řízení k výzvě soudu ze dne 13. 6. 2012, č. j. 15 Af 63/2011 – 101, upřesnila svůj žalobní petit v tom směru, že se již nedomáhala, aby soud žalovanému zakázal pokračovat u ní v dotyčné daňové kontrole zahájené dne 7. 2. 2006, nýbrž aby soud určil, že provedený zásah v podobě uskutečněné dotyčné daňové kontrole u žalobkyně byl nezákonný.

Dále soud považuje za potřebné zmínit, že v novém soudním řízení správním podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. je soud vázán výše předestřeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 9. 6. 2011. Z tohoto důvodu tudíž i krajský soud nemohl jinak než vyslovit, že daňová povinnost u daně z příjmů fyzických osob za rok 2002 u žalobkyně vznikla již v roce 2002, přičemž pro počátek běhu prekluzivní lhůty, v níž lze daň vyměřit či doměřit, bylo rozhodné datum 31. 12. 2002. Dále soud uvádí, že po uplynutí tří let od tohoto data, tj. po 31. 12. 2005, nebylo možno daň vyměřit či doměřit. Jelikož daňová kontrola představuje úkon, který směřuje k vyměření či doměření daně, musí být zahájena v rámci prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně za kontrolované zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že v právě posuzované věci byla daňová kontrola zahájena až dnem 7. 2. 2006, byla zahájena v době, kdy již nebylo možno žalobkyni daň vyměřit či doměřit. Taková daňová kontrola proto vůči žalobkyni představovala nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud žalobu shledal důvodnou, a proto ve výroku ad I. ve smyslu ust. § 87 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. určil, že žalovaným provedený zásah v podobě kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 zahájené dne 7. 2. 2006 u žalobkyně byl nezákonný.

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci konečný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému ve výroku ad II. rozsudku povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti již zmiňovanému předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 11. 2006, č. j. 15 Ca 191/2006 – 31, ve výši 15.500,-Kč, která se skládá z částky 1.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu; z částky 4.000,- Kč za čtyři úkony právní služby po 1.000,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění před 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d, účast při jednání soudu dne 1. 11. 2006]; z částky 300,- Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 75,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění před 1. 9. 2006; z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za podanou kasační stížnost; z částky 2.100,-Kč za jeden úkon právní služby po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006;

z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [písemné sdělení ze dne 10. 1. 2012 - § 11 odst. 1 písm. d), doplnění žaloby ze dne 28. 6. 2012 - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600,-Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. srpna 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová